

Хлоп'ята довоєнної пори,
Ще не для людства — ще в собі герої,
Що завтра мир відстоять у двобої, —
Чи то й на вас жалілися двори?

Чи то і вам, романтикам, колись
Було у звичних рамках, тіснувато,
Бо лоскотали й вас такі ж бравади,
Бо й ви дрібним спокусам піддалися?

З-під рушникових німбів хлопчаки,
Що ми по вас життя звіяли згодом,
Чи й ви, бувало, кланялися модам
І любляли слово «навпаки»?

Ви, що грудьми постали проти лих,
Ви, що серцями зупиняли кулі, —
Неначе зорі вічності сяйнули...
Що знаєм нині ми про вас, земних?

Як перейшли й минулися коли
Самопроблеми, витівки хлоп'ячі?..
Хоч незнання це, може, просто значить,
Що ви не ними в пам'ять увійшли.

Та, збурений тривожним майбуттям,
Сучасник джинсо-джазу
вірять хоче,
Що і тоді так само муляв очі
І ранній напівбокс, і модний крам.

Що і тоді, у давні ті літа,

Діди, які Зимовий штурмували,
Зітхаючи, сивинами хитали;
— Не та сьогодні молодь,
ох, не та!

1983

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.